

Алекса Милошевић

ЕТШ „Раде Кончар“

Ништа не постоји

Ствар у лажима је
Они могу изазвати праву љубав са лажним сјајем
На почетку бола људи састављају крај с крајем
Очај влада, морам да размислим шта им дајем

Они вуку ножеве на поштене људе за своју корист
Мање улазница за рај, а не нека зарада
Али да ли Бог постоји када опстанак влада?
Сваки други човек јеца – празно огледало

Погледај око себе, реци ми – шта видиш?
Месечеве боре или праменови сунца?
Реци ми – вреди ли се борити као Сизиф?
Сигурно ће једног дана суза сићи низ образ

Две њиве – један народ убија за ђеврек
У другом, луди се утркују за виши просек
Творац је нацртао универзум кроз златни пресек
Али никада није постојао савршен човек

Илузију среће пресеца сурова стварност
Илузије те теше, оне не приказују несташлуке
Није битно море, већ којим бродом пловиш
Баци сидро, само смрт и снови су стварни

Пазим како се сналазим, све је бојји испит
Бориш се када си јак, побеђујеш када си вешт
Један поглед мења свет, нисам желео много
Али ако је симулација, бићу као...

Бескрајно се наставља о томе шта јесте, а шта није
Ко ће нас загрлити и ко ће нам судити?
Пустио сам да ми ветар снажно удара у леђа
На крају крајева, ми нисмо ништа друго до људска
бића.

Шапат

Прозор ми тихо шапуће на ухо
Кап кише плута ка њему
Узбуђена, шапнула му је, али се суво насмејала:
"Олуја ми прича страшне приче"

Бљесак љуте муње фотографисао је град
Љути гром, шаље ветар деци да се прехладе
Али са друге стране, он никада није лош момак
Шапуће: „У реду је” насмејаном небу.

Као анђео чувар, распршује таму
Он се бори са истим као што олуја ствара
превирања
Он мисли да чува леђа, има већу бригу
Он шапуће да обесхрабри универзум

Он, црн, крупан, пун сјаја и шминке
Никад већи стомак, никад више ароганције
Спремни у салати да прогутају све наше биљке
Гладан, облизује усне, не контролише га шапат

Слушам ову причу, мислим да је бајка
Иако су бајке увек имале срећан крај
Питам прозор: „Шта би свемир, плакала је његова
мајка?“
Каже: „То су људи који не чекају рај“

Пуно је олуја, капи, прозора и неба
Који се боје за оне попут универзума
Поступили су како су мислили да треба
Неки су извадили мачеве, неки му скинули капу

Морамо да останемо близу своје позиције
Као моћ за лечење унутрашњих јаука
Једино што можемо је да сачувамо главу
Људи ум зуји док ми пљусак песама шапуће.

Киша

Данас је задњи пут да верујем у људе,
рекли су да чекаш ме на другом крају дуге,
љубав ми је гост, посети само да оде
тело је у ватри док је глава изнад воде.
Душа у прабини је, срце ми је преноћиште
преспава ту жена, а ујутру каже: "Не волим те".
Скупиле се додоле, призивају ми кишу,
читам речи с прозора што капљице ми пишу,
нисам имао среће када у питању је љубав,
ослабљен и празан, немам злато да га чувам.
опраштам ти, више не могу ни сам са собом
тихо топим се до сржи, једно постајем са водом
и када видим кишу, да л' ме подсећа на тугу?
ил' на нов почетак после које сви смо бистри?
предуго ме сујета обгрљује у муљу
да ли ће олуја да ми прочисти све мисли?

Љубичасти поглед

Нада је најкраћа рута
што води до пута
који нас води до блага
знам да си ноћима будна,
отвори врата, стоји ти ђаво код прага
стиг'о сам брзо јер осећам чежњу
одлазим брже јер пун сам кривице!
Тебе сам гледао као фини и нежну
не видим исте ни очи, ни лице
уздисај срца наша је фобија
чак нам и снови плачу у складу
мир нам је мисао, свет меланхолија
реци ми - како да пронађем наду
фали нам љубичасти поглед и рука
црвена дамо, са тобом сам проклет
ђавола видим иако је лукав
пејзаж из подземља црта нам портрет...